

Arrest

nr. 234 585 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen, vergezeld van hun drie minderjarige kinderen, op 30 augustus 2018 elk een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 17 januari 2019.

1.2. Op 15 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De eerste bestreden beslissing, gericht ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, Koerd en soennitisch moslim. U bent op 1 januari 1982 geboren in Dohuk. Uw laatste woonplaats voor uw vertrek uit Irak was in Domiz, Dohuk. U bent gehuwd met R.B.S.R. (X, X). Samen hebben jullie drie kinderen, R. (X), R. (X) en R. (X).

U was lid van de Peshmerga. Sinds 2016 werkte u daar samen met een zekere Z. als lijfwacht voor de verantwoordelijke van jullie eenheid (fawj), W.H.

Op 6 september 2017, om 17 uur kwam bevelhebber Sheikh B. (die verwant was aan Barzani) met veel militairen en zware wapens naar jullie eenheid. Jullie waren toen gestationeerd bij het checkpoint van Sultan A. Sheikh B. praatte gedurende een half uur met de verantwoordelijke van jullie eenheid. Hierna ging Sheikh B. samen met de verantwoordelijke van de eenheid en zijn twee lijfwachten, Z. en u, naar een locatie dichtbij een dorp dat ingenomen was door IS (Islamitische Staat). De rest van de aanwezige Peshmerga werden over andere locaties verspreid.

Rond 19.30 uur riep de verantwoordelijke van de eenheid op dat de aanwezige Peshmerga geen schoten mochten lossen indien ze iets verdacht zouden zien.

Omstreeks middernacht kwam een auto uit IS gebied richting jullie locatie gereden. De IS-leden kwamen naar jullie checkpoint, bonden een gesprek aan met Sheikh B., waarna overgegaan werd tot de uitwisseling van drie gevangengenomen IS-leden tegenover een aantal graanzakken met geld die door Sheikh B. in ontvangst werden genomen. Nadat zowel u en Z. getuige waren van deze praktijken, werd jullie opgedragen hier niets over te vertellen, anders zouden jullie problemen krijgen.

Van 10 september 2017 tot 20 september 2017 ging u naar huis op verlof. Tijdens uw verlofperiode zou uitgekomen zijn dat Z. toch zijn mond voorbij gepraat zou hebben. Hierdoor zou Z. op 15 september 2017 opgepakt zijn en meegenomen zijn uit zijn huis. Sinds dan is Z. nog steeds spoorloos. Dezelfde nacht werd ook bij u een huiszoeking gedaan door vier onbekende personen. U was op dat moment in Diana om een auto te verkopen. Toen u daar was, werd u opgebeld door een onbekende die u vroeg waar u was en of u nog naar huis zou komen. Na dit telefoontje, belde ook uw vrouw u op om u in te lichten over de huiszoeking bij u thuis. U zei dat ze haar geen zorgen moest maken en dat u naar huis zou komen. U werd echter nogmaals opgebeld door onbekenden, die zeiden dat zij naar jullie zouden komen. Hierop kreeg u schrik, en belde u uw vrouw op om te zeggen dat u niet meer naar huis zou komen en dat zij haar broer moest bellen om haar te komen ophalen.

U dook drie dagen onder bij een vriend in de regio Barwari, N.S. Via deze vriend vond u een smokkelaar die u naar Turkije bracht. U was van plan daar tijdelijk te verblijven, in afwachting van nieuws over Z..

Op 18 september 2017 vertrok u naar Turkije. Uw vrouw dook onder bij haar familie in Hetite. Wanneer u drie maanden later nog steeds geen nieuws had over Z., besloot u uw vrouw te laten overkomen naar Turkije op 25 december 2017 en van daar samen verder te reizen naar Griekenland.

In augustus 2018, werd u in het opvangcentrum waar u verbleef in Griekenland, aangevallen door onbekende personen. U denkt dat deze personen gestuurd werden door Sheikh B. omdat u geen andere vijanden had. Om deze reden verlieten u samen met uw gezin ook Griekenland en reisden jullie door naar België.

Op 28 augustus 2018 kwamen jullie aan in België. Op 30 augustus 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw badge van de Peshmerga, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, de identiteitskaart van uw kinderen, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, twee eigendomsaktes van vastgoed in Irak.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele

nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U roept in dat u sinds uw beweerde problemen in Irak soms flauwvalt en dat uw geheugen sindsdien minder goed is. U legt echter geen documenten neer om dit te ondersteunen. Bovendien bevestigt u dat u desondanks een interview kan afleggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat u lid was van de Peshmerga, acht het CGVS het weinig plausibel dat u sinds 2016 tewerkgesteld zou zijn als lijfwacht van de verantwoordelijke van uw eenheid. Gevraagd naar welke functie, verantwoordelijkheden u juist had bij de Peshmerga, praat u aanvankelijk enkel over uw functie als bewaker, voor 2016 (CGVS 18/17974, p. 16-17). Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt of u nog andere verantwoordelijkheden gehad heeft, brengt u uw functie als lijfwacht aan (CGVS 18/17974, p. 16-17). Dat u hier pas op dit moment over begint, en dit niet spontaan aanbrengt wanneer naar uw verantwoordelijkheden gepeild wordt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Wanneer u later gevraagd wordt wat uw laatste functie, namelijk deze als lijfwacht, juist inhield, begint u opnieuw te vertellen over de inhoud van uw functie als bewaker van controleposten (CGVS 18/17974, p. 16-17). Ook hier begint u pas wanneer dit u een tweede keer gevraagd wordt, over uw functie als lijfwacht, hoewel u toen duidelijk naar deze functie werd gevraagd (CGVS 18/17974, p. 16-17). Bovendien verklaart u zelf dat u tijdens uw functie als lijfwacht geen controleposten meer moesten bewaken (CGVS 18/17974, p. 17), waardoor ook op deze manier geen verwarring kan ontstaan zijn over de inhoud van uw toenmalige functie. Gewezen op bovenstaande elementen, stelt u dat u tot 2016 bewaker was, en dat u daardoor steeds vanuit die functie antwoordde (CGVS 18/17974, p. 16-17). Deze verklaring kan echter niet als afdoende beschouwd worden, gezien dit op zich geen reden is om niet spontaan te kunnen praten over de laatste functie die u had voor uw vertrek uit Irak, en deze functie bovendien verbonden bleek te zijn met de redenen waarom u Irak verliet en internationale bescherming vroeg in België waardoor verwacht kan worden dat dit toch meer in uw geheugen gegrift zou staan (CGVS 18/17974, p. 4-6). Noch kan u geen enkele verklaring geven voor de reden dat u en Z. degenen waren die door de verantwoordelijke van de eenheid werden verkozen tot zijn lijfwachten, en blijkt u geen enkel idee te hebben op welke basis hij deze beslissing gebaseerd zou kunnen hebben (CGVS 18/17974, p. 17). Omwille van bovenstaande argumentatie, kan het CGVS geen geloof hechten aan uw functie als lijfwacht. Gezien deze functie ervoor zorgde dat u aanwezig was bij de afspraak tussen Sheikh B. en IS (CGVS 18/17974, p. 4-6) straalt dit ook negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de afspraak waar u deze dag getuige van was, en die de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Irak.

Verder stelt het CGVS komt het onwaarschijnlijk over dat Sheikh B. uw collega Z. en u getuige zou maken van een afspraak die het daglicht niet mocht zien. U zegt dat u daar aanwezig moest zijn omdat u de lijfwacht was van de verantwoordelijke van uw eenheid, maar kan niet uitklaren om welke reden uw verantwoordelijke daar zelf eigenlijk aanwezig was, en weet niet of hij zelf iets te maken zou gehad hebben met deze deal of niet (CGVS 18/17974, p. 21). Dat u na dit incident duidelijk opgedragen werd dat u uw mond hierover moest houden, Z. hierdoor opgepakt werd en de aanhangers van Sheikh B. u omwille van dit voorval u zelfs tot in Griekenland zouden achtervolgen zoals u verklaart (CGVS 18/17974, p. 4-6), toont aan dat Sheikh B. ten allen koste wilde verhinderen dat deze afspraak zou uitlekken. In dit opzicht is het dan ook totaal niet steekhoudend dat hij extra toeschouwers zou toelaten waarvan hij niet wist of hij op hun loyaliteit zou kunnen rekenen, en zo de kans zou vergroten dat iemand zijn mond hierover zou voorbij praten. Sheikh B. stond bovendien boven W.H., waardoor het voor hem dus niet nodig moet geweest zijn dat deze akkoord was of aanwezig was (CGVS 18/17974, p. 16). Bovendien had hij zelf 24 of 25 lijfwachten mee, wat de aanwezigheid van W.H., Z. en u, nog meer verwaarloosbaar maakt (CGVS 18/17974, p. 20). Hierop gewezen en gevraagd om welke reden men jullie toen ook niet verspreid had naar andere locaties, zoals de rest van de aanwezige Peshmerga, voor

wie de afspraak verborgen gehouden werd, stelt u zelf dat deze redenering klopt en dat u hiervoor ook geen verklaring kan geven (CGVS 18/17974, p. 4-6, p. 21). Dezelfde redenering moet gemaakt worden voor het feit dat ook de zakken met geld voor jullie ogen werden opengedaan, en niet op een meer verholde manier zodat ook dit detail niet door jullie doorverteld kon worden (CGVS 18/17974, p. 21-22). Ook hiervoor kan u geen afdoende uitklaring geven (CGVS 18/17974, p. 21-22). Bovenstaande elementen doen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.

Daarenboven kan u niet uitklaren om welke reden ook u gestraft zou worden door de Peshmerga, indien het uw collega Z. was, die informatie over de afspraak gelekt zou hebben (CGVS 18/17974, p. 4-6). Hoewel het CGVS niet wil beweren dat het niet mogelijk zou zijn dat u net zoals uw collega Z. hiervan verdacht kon worden, kan u moeilijk verduidelijken om welke reden u niet zou kunnen aantonen dat u zelf onschuldig was (CGVS 18/17974, p. 24). U ging er namelijk zelf ook vanuit dat Z. de schuldige moet geweest zijn, wat indien dit zo was na verloop van tijd en verder onderzoek ook voor de leiding van de Peshmerga duidelijk zou moeten geworden zijn (CGVS 18/17974, p. 24). U bleek bovendien een goede vertrouwensband gehad te hebben met de verantwoordelijke van uw eenheid, had al 17 jaar trouwe dienst bewezen, en had ook verschillende familiale connecties in de Peshmerga (schoonbroers die in dezelfde eenheid zaten, schoonbroer die zelfs de rang van Mulazem, luitenant, had) (CGVS 18/17974, p. 18, 14, 15; CGVS 18/17974B, p. 8). Dat u in dit opzicht geen enkele mogelijkheid had om uw onschuld te bewijzen, niemand had die effectief voor u op zou kunnen komen zoals u verklaart, en uit uw verklaringen niet eens bleek dat u de moeite nam bij deze personen ten rade te gaan voordat u het land verliet, is niet aannemelijk (CGVS 18/17974, p. 24-26). Opnieuw wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Over de inval bij uw thuis, bleek u niet eens gevraagd te hebben aan uw vrouw hoe de personen die toen binnenvielen eruit zagen (CGVS 18/17974, p. 27). Dat u geen dergelijke vragen stelde, toont aan dat u zich niet eens de moeite getrooste om via de getuigenis van uw vrouw zo veel mogelijk informatie te bekomen over dit incident. Dat u zonder hier zoveel mogelijk informatie over te proberen verkrijgen via uw eigenste vrouw, de drastische beslissing neemt het land te verlaten, is weinig consistent. Toen uw vrouw u via de telefoon inlichtte over de inval, zei u haar dat u terug naar huis zou komen (CGVS 18/17974, p. 4-6). Dit incident viel voor op 15 september 2017 (CGVS 18/17974, p. 4-6). Hierdoor maakte u de beslissing om op 18 september 2017 het land te verlaten (CGVS 18/17974, p. 4-6). Uw vrouw verklaart echter dat u op 15 september 2017 het land reeds verliet (CGVS 18/17974B, p. 6). Pas nadat haar expliciet gevraagd wordt of u voor uw vertrek nog ergens anders verbleef, stelt zij dat u na 15 september 2017 nog drie of vier dagen bij een vriend verbleef en dan pas het land verliet (CGVS 18/17974B, p. 6). Gevraagd om welke reden zij dit dan aanvankelijk anders verklaarde, stelt zij dat dit komt omdat 15 september 2017 de laatste dag was dat ze u gezien had voor uw vertrek (CGVS 18/17974B, p. 6). Gezien haar toen duidelijk gevraagd werd naar de dag van uw vertrek uit Irak, en haar voordien reeds benadrukt werd dat ze goed moest luisteren naar de vragen en nadenken over haar antwoorden, kan dit moeilijk weerhouden worden als een valabele verschoning voor deze lapsus (CGVS 18/17974B, p. 6). Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast. In de periode dat uw vrouw bij haar familie in Hetite verbleef, zouden onbekenden nog tweemaal langs geweest zijn bij haar familie om naar u te vragen (CGVS 18/17974, p. 11). Ten eerste is het op zijn minst frappant te noemen dat zowel u als uw vrouw met geen woord repten over deze bezoeken bij de DVZ (Vragenlijsten CGVS, vraag 5). U verklaarde in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel dat u niet alles kon vertellen bij de DVZ (CGVS 18/17974, p. 4). Dat u daar uw relaas niet met alle details uit de doeken kon doen, verklaart echter niet om welke reden zowel u als uw vrouw een dergelijk element zelfs niet aangehaald zouden hebben bij de DVZ. Uw vrouw verklaart bovendien geen problemen gehad te hebben tijdens haar onderhoud bij de DVZ en stelt zelfs dat ze daar alles kon vertellen, wat deze uitklaring nog meer onderuit haalt (CGVS 18/17974B, p. 4). Nog frappanter is dat u ook tijdens uw vrij relaas bij het CGVS, waar u wel de kans krijgt in alle detail uw verhaal uiteen te zetten, op geen enkel moment vermeldt dat de familie van uw vrouw na uw vertrek nog benaderd werd door deze personen (CGVS 18/17974, p. 4-6). Bovendien blijken u en uw vrouw deze bezoeken in andere periodes te situeren, u stelt namelijk dat zij langskwamen in de maanden september en oktober (CGVS 18/17974, p. 11), terwijl uw vrouw deze bezoeken in de maanden oktober of november plaats (CGVS 18/17974B, p. 7). Dat jullie ook over deze elementen geen consistente verklaringen kunnen afleggen, ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Ook in Griekenland zou u een aanval meegemaakt hebben, die u verbindt aan de problemen die u had met Sheikh B. (CGVS 18/17974, p. 4-6). Opnieuw moet hier opgemerkt worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ met geen woord repte over uw voorgehouden problemen in

Griekenland (Verklaring DVZ 18/17974, Vragenlijst CGVS 18/17974). Hierop gewezen stelt u dit wel verteld te hebben bij de DVZ (CGVS 18/17974, p. 27), hoewel dit nergens terug te vinden valt in de verklaringen die zowel u als uw vrouw daar aflegden (Verklaringen DVZ, Vragenlijsten CGVS). Ook aan uw verklaringen hierover, kan geen geloof gehecht worden door het CGVS. U blijkt ten eerste geen enkel idee te hebben op welke manier deze personen u in Griekenland zouden gevonden hebben (CGVS 18/17974, p. 25). Volgens uw verklaringen zouden deze personen niet geïnformeerd hebben naar u bij uw schoonbroers, die in dezelfde eenheid en ook onder bevel van Sheikh B. zaten (CGVS 18/17974, p. 10) en zouden ze na het vertrek van uw vrouw ook niet meer langs geweest zijn bij haar ouders om naar u te vragen, hoewel ze gezien hun vorige bezoeken duidelijk wisten dat zij familie waren en waar zij woonden (CGVS 18/17974, p. 4-6; CGVS 18/17974B, p. 7). Dat zij niet op deze manier naar u zouden informeren, maar u dan wel naar Griekenland zouden volgen waar ze u zonder logische verklaringen wisten te vinden, is opnieuw weinig consistent. Dat zij misschien niet wisten dat u en uw schoonbroers familie waren, hoewel jullie onder hetzelfde bevel bleken te staan, is verder niet aannemelijk en kan dit dus allerm minst uitklaren (CGVS 18/17974, p. 10). Verder bleek u geen enkele concrete indicatie te hebben over het feit dat de personen die u in Griekenland aanvielen, verbonden zouden zijn met Sheikh B. (CGVS 18/17974, p. 25). Meer nog, u bleek zelfs niet te weten of uw belagers nu Koerden, Arabieren of Grieken zouden geweest zijn (CGVS 18/17974, p. 25). U zegt hierover uiteindelijk zelfs zelf dat deze personen dan misschien toch niet door Sheikh B. zouden gestuurd zijn, waardoor u uw eigen verklaringen hierover en de beweerde band tussen dit incident en de problemen die u had in Irak nog verder onderuit haalt (CGVS 18/17974, p. 25).

Daarnaast is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw vrouw amper informatie heeft (CGVS 18/17974B) over de problemen die u had in Irak, zeker gezien jullie omwille van deze problemen samen het land verlieten, een verzoek om internationale bescherming indienen en dus beiden een persoonlijk onderhoud dienen af te leggen waarin juist gepeild wordt naar deze gebeurtenissen. Dat u in deze optiek op geen enkel moment het volledige verhaal aan uw vrouw zou vertellen en haar pas enkele dagen geleden inlichtte over de reden dat u gezocht werd in Irak en Z. gearresteerd werd, is niet plausibel (CGVS 18/17974, p.27). U wilde dit aanvankelijk niet vertellen aan uw vrouw omdat u haar niet angstig wilde maken (CGVS 18/17974, p. 27). Gevraagd of u dan niet had stil gestaan bij haar eigen veiligheid, en het feit dat zij door te weten wat er aan de hand was ook zou weten voor welke zaken ze moest opletten, kan u enkel stellen dat ze hierdoor nog meer angst zou krijgen, zonder echt antwoord te bieden op deze bedenking (CGVS 18/17974, p. 27). Verder is het opvallend dat indien u enkele dagen voor jullie persoonlijk onderhoud wel aan uw vrouw vertelde, ook al was dit niet in alle detail, over de reden dat u gezocht werd in Irak en Z. gearresteerd werd, zij hierover nog steeds amper informatie kon geven tijdens haar persoonlijk onderhoud (CGVS 18/17974, p. 27; CGVS 18/17974B, p. 11-13). In de drie maanden dat u alleen in Turkije verbleef, bleek u zelfs niet verteld te hebben aan uw vrouw in welk land u zich toen bevond (CGVS 18/17974, p. 4-6, 11). U verklaarde dat u dit niet vertelde omdat u schrik had dat uw gesprekken afgeluisterd werden (CGVS 18/17974, p. 11). Er werd u gewezen op het feit dat zelfs indien u zei dat u zich in Turkije bevond, men daardoor toch niet kon weten waar u zich juist bevond in Turkije (CGVS 18/17974, p. 11), waarop u enkel kan antwoorden dat deze redenering klopt maar u hierover toen zelf niet op deze manier nadacht (CGVS 18/17974, p. 11). Uw vrouw probeerde het feit dat u haar niet vertelde dat u zich toen in Turkije bevond uit te klaren door te stellen dat u misschien schrik had dat zij dit zou doorvertellen (CGVS 18/17974B, p. 13). Ook zij kan echter geen enkele uitklaring geven om welke reden u zou denken dat zij dit zou doen indien u haar op het hart drukte dat u hierdoor in gevaar zou kunnen komen (CGVS 18/17974B, p. 13). Verder is het opvallend dat u angstvallig achterhield dat u zich in Turkije bevond, maar dat later wel alle verwanten en iedereen van het dorp op de hoogte mochten zijn van jullie verblijf in Griekenland (CGVS 18/17974, p. 25). Hierop gewezen stelt u dat uw vrouw en zoon dat toch zouden doorvertellen, dus dat u dat om die reden niet kon achterhouden (CGVS 18/17974, p. 25). Dat zij dat dan wel zouden mogen weten en bijgevolg doorvertellen, maar niet dat u zich daarvoor in Turkije bevond, is weinig consistent. Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen verder op de proef gesteld. Door al deze tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Deze elementen kunnen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet vermeld worden dat u zelf verklaart dat u geen vrees heeft voor enige vorm van vervolging, louter omwille van het feit dat u de Peshmerga verliet (CGVS 18/17974, p. 18). Om deze reden kan ook uw desertie uit de Peshmerga niet weerhouden als basis voor de toekenning van de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw badge bij de Peshmerga toont enkel aan dat u effectief bij de Peshmerga zou gewerkt hebben, wat op zich niet betwist wordt door het CGVS. Uw rijbewijs en uw huwelijksakte en eigendomsaktes, kunnen enkel ondersteunen dat u een rijbewijs toegekend kreeg in Irak, gehuwd bent en bepaalde eigendommen bezat in Irak. Ook deze elementen worden niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De tweede bestreden beslissing, gericht ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, Koerd en soennitisch moslim. U bent op 20 januari 1988 geboren in Dohuk. Uw laatste woonplaats voor uw vertrek uit Irak was in Domiz, Dohuk. U bent gehuwd met A.R.S.A. (1817974, 8695389). Samen hebben jullie drie kinderen, R. (8695389), R. (8695389) en R. (8695389).

Uit uw verklaringen bleek dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

De verklaringen van uw man werden als volgt in zijn beslissing weergegeven:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man A.R.S.A. (1817974, 8695389). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw echtgenoot. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Wat betreft de erkenning van de vluchtelingenstatus lichten verzoekers het volgende toe:

Volledig ten onrechte heeft het CGVS beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus aan verzoekers en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS stelt dat het onwaarschijnlijk overkomt dat Sheikh B. verzoker en zijn collega-lifwacht Z. als getuige aanwezig was van een afspraak die het daglicht niet mocht zien.

Misschien had hij de aanwezigheid van verzoeker en Z. nodig om zijn eigen veiligheid te verzekeren, tegenover IS-strijders. Het hoeft ook niet te verbazen dat verzoeker en zijn collega-lifwacht uitdrukkelijk opgedragen wordt om niets te vertellen over de afspraak: lifwachten dienen zich uiteraard te houden aan het beroepsgeheim.

Verzoeker was van 2000 tot 2016 bewaker, dus ongeveer 16 jaar lang. Van 2016 tot aan zijn vertrek in 2017 was hij lifwacht, dus ongeveer één jaar lang. Het CGVS acht het weinig plausibel dat hij sinds 2016 tewerkgesteld zou zijn als lifwacht, omdat toen aan verzoeker gevraagd werd welke functie hij juist had bij de Peshmerga, praat hij aanvankelijk enkel over zijn functie als bewaker., de functie die hij met name gedurende 16 jaren uitgeoefend heeft. Het hoeft dan ook net te verbazen dat hij zijn functie als lifwacht pas aanbrengt wanneer hem expliciet gevraagd wordt of hij nog andere verantwoordelijkheden gehad heeft.

Het CGVS stelt dat verzoeker niets te vrezen zou moeten hebben, omdat hij zou moeten kunnen aantonen dat hij de informatie niet gelekt heeft. Het dient evenwel benadrukt te worden dat er niet alleen het probleem is dat hij verdacht zou kunnen worden van de informatie te lekken, doch ook dat hij meegedaan heeft met de gevangenenruil met IS-leden.

Het CGVS vindt het weinig consistent dat verzoeker wel aan zijn dorpsgenoten vertelt dat hij in Griekenland zit, en niet dat hij in Turkije verblijft, terwijl er wel degelijk een objectief onderscheid is tussen Griekenland en Turkije: EU versus niet-EU. In ieder geval voelt verzoeker zich veiliger in Griekenland dan in Turkije (los van de gebeurtenissen die in Griekenland hebben plaatsgehad). Om die reden heeft hij dan ook, tijdens hun verblijf in Turkije, niet aan zijn echtgenote vertelt welke problemen hij ondervonden had in het land van herkomst, maar heeft hij gewacht tot ze verbleven in de EU.

Waar het CGVS stelt dat verzoeker ook beschuldigd zou kunnen worden van het meedelen van de informatie - hier dient ook benadrukt te worden dat hij ook beschuldigd zou kunnen worden van het deelnemen zelf aan de actie, namelijk de uitwisseling (lees: vrijlating) van IS-gevangen soldaten in ruil voor geld - dient gesteld te worden dat verzoeker hier dan ook een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, lichten verzoekers het volgende toe:

"[...] Uit het document van het CGVS: IRAK, de veiligheidssituatie in de Koerdische autonome regio, van 18 maart 2018 (samenvatting, pagina 27 van 44) blijkt als volgt:

"De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio (KAR) is significant stabielere dan deze in Centraal-Irak, zo blijkt uit de geraadpleegde bronnen. De regio kent, volgens onder meer ICG, The Jamestown Foundation en UNAMI een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Er vonden de afgelopen vijf jaar drie grote terreuraanslagen plaats, respectievelijk in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaans consulaat. Ze werden opgeëist door IS. Bij de aanslag in september 2013 vielen geen burgerdoden, in november 2014 werden tien burgerdoden opgetekend, in april 2015 drie. De voorbije drie jaar was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de Asayish of andere overheidsdoelwitten. Er vond geen grote terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats. In de verslagperiode bleef de veiligheidssituatie stabiel. Daar waar de naburige Iraakse provincies door geweld werden getekend, bleef de KAR grotendeels vrij van geweld. Het militaire geweld in de Centraal- Iraakse provincies Ninewa, Kirkuk en Diyala had weinig effect op de veiligheidssituatie in de KAR. Na nog enkele grote offensieven tegen IS in het najaar van 2017 in Tel Afar (Ninewa), in Hawija en Daquq (Kirkuk) en in Anbar, verklaarde de Iraakse overheid op 9 december 2017 officieel de overwinning op IS. Er is geen frontlinie meer tussen de peshmerga en IS. De grens met Centraal-Irak blijft streng bewaakt door de peshmerga. Het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum (25 september 2017) brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle.²⁴⁶ De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud. De regio kampt met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen alsook een diepe economische crisis. Bij grootschalige protesten tegen de Koerdische regering in de provincie Suleimaniya vielen volgens verschillende bronnen minstens vijf doden bij geweld door regeringstroepen. De aanhoudende spanningen met de Centraal-Iraakse regering omtrent de grensposten met Syrië en Turkije hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in KAR. Sinds 25 juli 2015 voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord Irak. De Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKKbasissen in bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen waarbij er vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. De grensregio's in de gebieden Asos / Qandil, Zap, Metina, Amedi, Zakho, Shiladze, Avasin/Basyan en Hakurk blijken het meest getroffen. Tijdens de verslagperiode voerde het Turkse leger de luchtaanvallen op PKK-doelwitten op. Hierbij vielen volgens Musings on Iraq een elftal burgerdoden.²⁴⁷ Sinds 2016 vinden opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de Noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen. Er werden tot op heden geen burgerdoden gerapporteerd als gevolg van de Iraanse aanvallen op grensgebied van de KAR. Drie burgers lieten in 2017 het leven ten gevolge van landmijnen."

Hieruit volgt dat verzoeker, die als bewaker/lifwacht werkt, uitdrukkelijk het risico loopt om het slachtoffer te worden van een gerichte aanslag op het leven."

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Verzoekers voegen geen stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift.

2.2.2. Verweerder maakt op 14 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019;
- EASO "Internal mobility" van 5 februari 2019;
- COI Focus Irak "*De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 20 november 2019;
- COI Focus Irak "*De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig*" van 19 september 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat

het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Verzoekers' verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat: verzoekers zijn afkomstig uit Domiz, in de provincie Dohuk (Koerdische Autonome Regio, hierna: KAR). Verzoeker is sinds 2000 lid van de Peshmerga. Verzoeker was samen met zijn collega Z. op 6 september 2017 getuige van een geheime gevangenenruil tussen bevelhebber Sheikh B. en IS-leden. Er werden drie IS-gevangenen geruild voor zakken geld. Nadat collega Z. het voorval toch doorvertelde, werd deze op 15 september 2017 opgepakt en is hij sindsdien spoorloos. Op dezelfde datum, wordt naar verzoeker gezocht en wordt zijn huis doorzocht. Verzoeker wordt eveneens opgebeld door onbekenden met de vraag om terug te keren naar huis en daarna met de vraag om zijn locatie door te geven. Verzoeker duikt onder bij een vriend en verzoekster bij haar broer. Bij gebrek aan nieuws over collega Z. trekken

verzoekers naar Turkije en vervolgens naar Griekenland. In het opvangcentrum in Griekenland wordt verzoeker op een nacht aangevallen door onbekende mannen. Verzoeker vermoedt dat zij door Sheikh B. werden gestuurd, omdat hij met niemand anders problemen had. Verzoekers besluiten dat Griekenland niet meer veilig is voor hen en reizen door naar België waar ze een beschermingsverzoek indienen. Zij vrezen bij een terugkeer naar Irak te worden geïdendeerd door Sheikh B.

2.4.2. Verzoekers hebben ter staving van hun verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 15, map met "documenten"):

- originele identiteitskaarten van verzoeker, verzoekster en hun minderjarige kinderen;
- originele badge van de Peshmerga;
- origineel rijbewijs van verzoeker;
- originele huwelijksakte van verzoekers;
- kopieën van een eigendomsakte van vastgoed in Irak.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voormelde documenten vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Wat betreft de verschillende identiteitsstukken die werden overlegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze een indicatie vormen van de identiteit en herkomst van verzoekers en hun minderjarige kinderen. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om verzoekers' identiteit en herkomst te betwisten. Ook wat betreft de originele badge van de Peshmerga, het rijbewijs, de huwelijksakte en de kopieën van de eigendomsakte van vastgoed, staat de inhoud hiervan niet ter discussie. De commissaris-generaal stelt terecht: *"uw badge bij de Peshmerga toont enkel aan dat u effectief bij de Peshmerga zou gewerkt hebben, wat op zich niet betwist wordt door het CGVS. Uw rijbewijs en uw huwelijksakte en eigendomsaktes, kunnen enkel ondersteunen dat u een rijbewijs toegekend kreeg in Irak, gehuwd bent en bepaalde eigendommen bezat in Irak."*

Hoewel verzoekers zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken, gelet op hun beperkte inhoud, op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers' verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen omtrent hun vluchtmotieven.

Wat betreft de tewerkstelling als lijfwacht voor de verantwoordelijke van zijn eenheid, W.H., stelt de commissaris-generaal terecht vast dat:

- verzoeker zijn verklaringen in eerste instantie toespitst op zijn werkzaamheden als algemeen bewaker en slechts bij uitdrukkelijke navraag melding maakt van zijn functie als lijfwacht, hoewel de grondslag van zijn voorgehouden vrees is gelinkt aan de werkzaamheden in zijn functie als lijfwacht;
- verzoeker, gevraagd naar wat zijn functie als lijfwacht juist inhield, opnieuw begint te vertellen over zijn werk als algemeen bewaker en pas na aandringen over zijn functie als lijfwacht;
- verzoeker geen enkele logische verklaring kan geven voor de reden waarom hij werd uitgekozen als lijfwacht van de verantwoordelijke van de eenheid, noch weet hij op grond waarvan deze beslissing werd genomen.

In dit kader merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding heeft gemaakt van zijn werkzaamheden als lijfwacht voor de verantwoordelijke van zijn eenheid. Gevraagd naar een korte beschrijving van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht, stelde verzoeker enkel: *"als Peshmerga waren wij gestationeerd op verschillende controlepost in Rabia"*. Verzoeker sprak derhalve over een algemene tewerkstelling *"als Peshmerga"* en specificeerde niet dat hij een lijfwacht van de verantwoordelijke van zijn eenheid was. Dat het interview bij de DVZ kort was en dat hij niet de tijd kreeg om alles gedetailleerd te vertellen, verklaart niet waarom verzoeker deze eenvoudige specificering niet kon maken. Zijn functie van lijfwacht van de verantwoordelijke van zijn eenheid vormt een essentieel element van zijn voorgehouden vrees en behoort de kern van zijn relaas. De commissaris-generaal bemerkt in deze zin terecht dat *"deze functie bovendien verbonden bleek te zijn met de redenen waarom u Irak verliet en internationale bescherming vroeg in België waardoor verwacht kan worden dat dit toch meer in uw geheugen gegrift zou staan"*.

Bovenstaande vaststellingen in acht genomen, treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers functie als lijfwacht.

Verder stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker een onaannemelijk verhaal vertelt over de omstandigheden van de gevangenenruil. Het is geenszins aannemelijk dat Sheikh B. op zodanige wijze zou handelen, dat verzoeker en zijn collega Z. zonder meer getuige zouden kunnen zijn van de gevangenenruil en de ontvangst van het betaalde geld. In de bestreden beslissingen wordt hierover terdege gemotiveerd als volgt: *“U zegt dat u daar aanwezig moest zijn omdat u de lijfwacht was van de verantwoordelijke van uw eenheid, maar kan niet uitklaren om welke reden uw verantwoordelijke daar zelf eigenlijk aanwezig was, en weet niet of hij zelf iets te maken zou gehad hebben met deze deal of niet (CGVS 18/17974, p. 21). Dat u na dit incident duidelijk opgedragen werd dat u uw mond hierover moest houden, Z. hierdoor opgepakt werd en de aanhangers van Sheikh B. u omwille van dit voorval u zelfs tot in Griekenland zouden achtervolgen zoals u verklaart (CGVS 18/17974, p. 4-6) , toont aan dat Sheikh B. ten allen koste wilde verhinderen dat deze afspraak zou uitlekken. In dit opzicht is het dan ook totaal niet steekhoudend dat hij extra toeschouwers zou toelaten waarvan hij niet wist of hij op hun loyaliteit zou kunnen rekenen, en zo de kans zou vergroten dat iemand zijn mond hierover zou voorbij praten. Sheikh B. stond bovendien boven W.H., waardoor het voor hem dus niet nodig moet geweest zijn dat deze akkoord was of aanwezig was (CGVS 18/17974, p. 16). Bovendien had hij zelf 24 of 25 lijfwachten mee, wat de aanwezigheid van W.H., Z. en u, nog meer verwaarloosbaar maakt (CGVS 18/17974, p. 20). Hierop gewezen en gevraagd om welke reden men jullie toen ook niet verspreid had naar andere locaties, zoals de rest van de aanwezige Peshmerga, voor wie de afspraak verborgen gehouden werd, stelt u zelf dat deze redenering klopt en dat u hiervoor ook geen verklaring kan geven (CGVS 18/17974, p. 4-6, p. 21). Dezelfde redenering moet gemaakt worden voor het feit dat ook de zakken met geld voor jullie ogen werden opengedaan, en niet op een meer verholde manier zodat ook dit detail niet door jullie doorverteld kon worden (CGVS 18/17974, p. 21-22). Ook hiervoor kan u geen afdoende uitklaring geven (CGVS 18/17974, p. 21-22). Bovenstaande elementen doen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.”*

Eveneens wijst de commissaris-generaal er terecht op dat niet blijkt dat verzoeker – hoewel hij hiervan zou kunnen worden verdacht – niet zou kunnen aantonen dat onschuldig is en dat hij niets te maken had met het lekken van de informatie. De commissaris-generaal wijst in dit verband op pertinente wijze op de vertrouwensband tussen verzoeker en de verantwoordelijke van zijn eenheid, na zeventien jaar dienst, evenals naar de verschillende familiale connecties binnen de Peshmerga, waaronder een schoonbroer die de rang van luitenant heeft.

De Raad stelt verder vast dat de verklaringen over het precieze verloop van verzoekers' vluchtverhaal bijzonder gebrekkig zijn.

Zo merkt de commissaris-generaal over de inval in verzoekers' huis terecht op dat verzoeker bijzonder weinig informatie omtrent de belagers kan verschaffen (*“Dat u zonder hier zoveel mogelijk informatie over te proberen verkrijgen via uw eigenste vrouw, de drastische beslissing neemt het land te verlaten, is weinig consistent.”*), dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum van vertrek van verzoeker, en dat verzoekers geen consistentie verklaringen kunnen afleggen over de benadering van verzoeksters familie door twee onbekenden. Ook omtrent de aanval in Griekenland, wordt terecht gesteld: *“U blijkt ten eerste geen enkel idee te hebben op welke manier deze personen u in Griekenland zouden gevonden hebben (CGVS 18/17974, p. 4-6). (...) Verder bleek u geen enkele concrete indicatie te hebben over het feit dat de personen die u in Griekenland aanvielen, verbonden zouden zijn met Sheikh B. (CGVS 18/17974, p. 25). Meer nog, u bleek zelfs niet te weten of uw belagers nu Koerden, Arabieren of Grieken zouden geweest zijn (CGVS 18/17974, p. 25). U zegt hierover uiteindelijk zelfs zelf dat deze personen dan misschien toch niet door Sheikh B. zouden gestuurd zijn, waardoor u uw eigen verklaringen hierover en de beweerde band tussen dit incident en de problemen die u had in Irak nog verder onderuit haalt (CGVS 18/17974, p. 25).”* Omtrent deze aanval, kan bovendien ook nog worden opgemerkt dat het onaannemelijk is dat verzoeker, die zelf verklaart na de aanval te zijn opgenomen in het ziekenhuis, hiervan geen enkel bewijs kan voorleggen. Wat betreft de algehele kennis van verzoekster omtrent het vluchtrelaas, beaamt de Raad dat het *“op zijn minst merkwaardig te noemen [is] dat uw vrouw amper informatie heeft (CGVS 18/17974B) over de problemen die u had in Irak, zeker gezien jullie omwille van deze problemen samen het land verlieten, een verzoek om internationale bescherming indienen en dus beiden een persoonlijk onderhoud dienen af te leggen waarin juist gepeild wordt naar deze gebeurtenissen.”*

Verzoekers verzetten zich niet tegen de passage in de bestreden beslissingen dat verzoeker zelf heeft verklaard geen vrees te hebben voor enige vorm van vervolging, louter omwille van het feit dat hij de Peshmerga verliet. De Raad neemt deze vaststelling over.

Verzoekers slagen er middels hun verzoekschrift niet in om deze vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers benadrukken dat verzoeker slechts één jaar werkzaam was als lijfwacht van de verantwoordelijke van zijn eenheid, ten opzichte van zestien jaar als bewaker bij de Peshmerga. Zij volharden in de overtuiging dat het in het licht hiervan niet verwonderlijk is dat verzoeker slechts in tweede instantie ingaat op zijn werkzaamheden als lijfwacht. Zoals verweerder in de bestreden beslissingen evenwel terecht stelt, *“[bleek] deze functie [d.i. lijfwacht] bovendien verbonden te zijn met de redenen waarom u Irak verliet en internationale bescherming vroeg in België waardoor verwacht kan worden dat dit toch meer in uw geheugen gegrift zou staan”*. Hoewel het gros van verzoekers werkzaamheden bij de Peshmerga kaderden in een functie van bewaker, situeert de oorsprong van zijn vluchtrelaas zich in zijn functie als lijfwacht. Het enkele gegeven dat hij slechts één jaar deze functie uitoefende, is dan ook geen overtuigende verklaring voor het feit dat verzoeker bij de DVZ en het CGVS in eerste instantie louter over zijn algemene bewakingstaken bij de Peshmerga vertelt.

Het vooropstellen van een hypothetische verklaring voor de reden waarom Sheikh B. verzoeker en zijn collega L. aanwezig liet zijn bij de gevangenenruil (*“misschien had hij de aanwezigheid van verzoeker en Z. nodig om zijn eigen veiligheid te verzekeren”*), volstaat evenmin om de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. Zoals de commissaris-generaal reeds terecht stelde, heeft verzoeker verklaard dat Sheikh B. zelf reeds vergezeld was van 24 à 25 lijfwachten (zie AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag verzoeker, p. 20). In het licht hiervan, is het weinig overtuigend dat Sheikh B. verzoekers aanwezigheid behoefde om zijn eigen veiligheid te verzekeren. Het enkele gegeven dat lijfwachten tot beroepsgeheim zouden zijn gehouden, verschaft evenmin enige logica aan de beslissing van Sheikh B. om verzoeker aanwezig te laten zijn bij de gevangenenruil en daarbij bovendien zeer openlijk tewerk te gaan met het verkregen losgeld.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker zich veiliger voelde in Griekenland en dat hij daarom heeft gewacht tot ze in de Europese Unie verbleven om zijn echtgenote in te lichten over zijn problemen, wijst de Raad erop dat verzoeker eerder verklaarde dat dit veeleer was omdat hij zijn echtgenote niet angstig wilde maken (ibid., p. 27). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij zijn echtgenote slechts enkele dagen voor het gehoor bij het CGVS op de hoogte heeft gebracht van de concrete toedracht van de feiten (ibid. p. 27). In plaats van een verheldering, biedt het verzoekschrift aldus veeleer opnieuw een andere versie van de feiten. Alleszins gaat verzoeker voorbij aan de hoofdzak van de geviseerde passage in de bestreden beslissingen, met name dat verzoekster amper informatie kan verstrekken over verzoekers problemen. Verzoekers gaan hier niet op in en slagen er niet in deze vaststelling van verweerder in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoekers bij het CGVS dermate tegenstrijdig en onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De voorgelegde documenten, die zoals besproken enkel een beperkte inhoud hebben en op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, worden aldus niet aangevuld door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen.

2.4.4. Verzoekers stellen heden in hun verzoekschrift dat verzoeker niet enkel vervolging vreest omdat hij zou kunnen worden verdacht van het lekken van de informatie over de gevangenenruil, doch tevens omwille van zijn deelname aan deze ruil. Wat vooreerst de verdenking van het lekken van informatie zelf betreft, gaan verzoekers niet concreet in op de pertinente overwegingen van verweerder dienaangaande, met name: *“Hoewel het CGVS niet wil beweren dat het niet mogelijk zou zijn dat u net zoals uw collega Z. hiervan verdacht kon worden, kan u moeilijk verduidelijken om welke reden u niet zou kunnen aantonen dat u zelf onschuldig was (CGVS 18/17974, p. 24). U ging er namelijk zelf ook vanuit dat Z. de schuldige moet geweest zijn, wat indien dit zo was na verloop van tijd en verder onderzoek ook voor de leiding van de Peshmerga duidelijk zou moeten geworden zijn (CGVS 18/17974, p. 24). U bleek bovendien een goede vertrouwensband gehad te hebben met de verantwoordelijke van uw eenheid, had al 17 jaar trouwe dienst bewezen, en had ook verschillende familiale connecties in de Peshmerga (schoonbroers die in dezelfde eenheid zaten, schoonbroer die zelfs de rang van Mulazem, luitenant, had) (CGVS 18/17974, p. 18, 14, 15; CGVS 18/17974B, p. 8). Dat u in dit opzicht geen enkele*

mogelijkheid had om uw onschuld te bewijzen, niemand had die effectief voor u op zou kunnen komen zoals u verklaart, en uit uw verklaringen niet eens bleek dat u de moeite nam bij deze personen ten rade te gaan voordat u het land verliet, is niet aannemelijk (CGVS 18/17974, p. 24-26).”

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder in zijn gehoor heeft aangegeven dat hij eveneens vervolging vrees omwille van zijn deelname aan de gevangenenruil. Verzoeker situeerde zijn vrees louter ten opzichte van Sheikh B. en dit om de enkele reden dat laatstgenoemde verzoeker ervan verdenkt de informatie over de gevangenenruil te hebben gedeeld. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas. De Raad acht het onaannemelijk dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk vervolging vreest wegens deelname aan de gevangenenruil, hiervan nooit eerder melding heeft gemaakt. Verzoekers verschaffen ook geen enkele uitleg voor de reden waarom zij deze problematiek slechts voor het eerst in hun verzoekschrift aanbrengen. De Raad dient verder ook vast te stellen dat verzoekers thans in hun verzoekschrift louter poneren dat verzoeker problemen zou kunnen krijgen omwille van zijn deelname aan de gevangenenruil. Hoewel verzoeker heeft verklaard nog geregeld contact te onderhouden met zijn schoonbroers en de broer van Z. (zie AD CGVS, gehoor verzoeker, p. 10), brengt hij geen enkel element aan op grond waarvan bijvoorbeeld zou kunnen worden vastgesteld dat Sheikh B. of de verantwoordelijke van zijn eenheid enig probleem zou hebben ondervonden, nadat het verhaal over de gevangenenruil werd gelekt. Het volledig gebrek aan indicatie dat de personen betrokken bij de gevangenenruil thans problemen kennen, tezamen genomen met de hierboven reeds vastgestelde tegenstrijdigheden en hiaten in het gehele vervolgingsverhaal, leiden ertoe dat aan verzoekers' betoog in het verzoekschrift evenmin enig geloof kan worden gehecht.

2.4.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging in Irak omwille van problemen met Sheikh Bahzad als gevolg van het lekken van informatie aangaande een gevangenenruil met IS, dan wel als gevolg van een deelname hieraan, niet geloofwaardig.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat, enerzijds, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat, anderzijds, verzoekers geen voldoende concrete elementen aanhalen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

In acht genomen wat voorafgaat, kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun vluchtmotieven en vluchtrelaas kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

2.5.2. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 14 februari 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld met volgende stukken:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019;
- EASO "Internal mobility" van 5 februari 2019;
- COI Focus Irak "De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 20 november 2019;
- COI Focus Irak "De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig" van 19 september 2019;
- EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat nergens in de voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet, gelet op de verklaringen van verzoekers over hun regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk worden beoordeeld, wat verzoekers niet betwisten.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019, en de COI Focus Irak - De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviséerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel

inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratie Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratie Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019, en de COI Focus Irak - De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen."

Samen met de commissaris-generaal concludeert de Raad dat er actueel in de KAR geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de KAR louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn. Door louter een passage van de COI Focus Irak "De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 18 maart 2018 – die zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar in de bestreden beslissingen tevens wordt verwezen – brengen verzoekers geen enkel element aan dat hierover anders doet oordelen. Voormelde documentatie ligt in lijn met wat in de aanvullende nota wordt weergegeven, waarbij laatstgenoemde nota bovendien gebaseerd is op meer actuele informatie.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de KAR nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de KAR in hunnen hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de KAR een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel

risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoekers brengen evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in hunnen hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het betoog van verzoekers, dat verzoeker die als bewaker/lijfwacht bij de Peshmerga werkt uitdrukkelijk het risico loopt om slachtoffer te worden van een gerichte aanslag op het leven, wordt zonder meer geponeerd en vindt geen steun in de landeninformatie. Het betoog is overigens niet dienstig daar artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op willekeurig geweld en niet op doelgericht geweld, zoals een 'gerichte aanslag'. De Raad herinnert er tenslotte aan dat "persoonlijke omstandigheden" niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers laten na het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Dohuk. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.5.3. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES